

[Henry Christensen]

finansministeren opretholdt sin afvisning af de ønsker om ændringer i afskrivningsreglerne, om bedre opsparingsregler osv., som vi har stillet forslag om. Kan hr. Per Hækkerup ikke selv fornemme, at når det, man interesserer sig for, er disse yderligere, indgribende foranstaltninger, som man er så optaget af at drøfte med hr. Aksel Larsen, så har hr. Per Hækkerup valgt en særlig form for sammenhæng, hvor der ikke er overvældende brede broer til de andre muligheder, der ellers kunne have været.

Poul Møller: Det var jo i særdeleshed vor stilling til kronenedskæringen, som statsministeren var optaget af i sin bedømmelse af det konservative folkeparti og af den politiske stilling ved denne debat. Jeg har tidligere motiveret vort standpunkt til kronenedskæringen. Jeg kunne føje et enkelt citat til. Der var et æret medlem her i tinget, som i sin tid udtalte om en tidligere kronenedskæring:

„Efter nogen tids forløb vil kronenedskæringens buksevare være afløst af klamhed og kulde.“

Det var hr. Aksel Larsen, der udtalte det i 1949. Sådan har vi stort set bedømt kronenedskæringen, og jeg synes ikke, at statsministeren skulle sige her, at erhvervenes ledere ville have en anden opfattelse af kronenedskæringen, når de blev fritaget for politiske hensyn. Sådan siger vi ikke om hr. Thomas Nielsen. Vi tror, at hr. Thomas Nielsen har givet sine råd ud fra faglige hensyn, og jeg synes ikke, at statsministeren skal insinuere, at Industrirådets formand, at Grosserer-Societetets formand og Provinshandelskammerets formand og alle de andre, der har udtalt sig i denne sag, ikke også har gjort det ud fra deres saglige overbevisning. Bevares, lad os bare skælde ud på hinanden her i tinget, men lad os dog ikke drage tredjemænds motiver i tvivl, stilke dem noget i skoene, som de sikkert ikke har haft.

Men statsministeren erkendte, at der skulle spares, og se, dét, siger jeg, var vel nok dagens vigtigste udtalelse. Når statsministeren erkender det, så er vi jo på den rette vej, så er det bare om at få taget fat på arbejdet, så er det om at komme i gang i finansudvalget — som jeg forstår man

vil — og dér har vi jo også medlemmer, der vil arbejde energisk med på denne sag.

Statsministeren vil så gerne have noget at vide om disse besparelser. Jeg kan fortælle statsministeren, at vi bl. a. er faldet over; at det socialistiske flertal som en af de ting, man kunne enes om, i foråret stiftede en boligfond, som i det næste finansår skal have 400 mill. kr. af statsmidlerne, medens den i dette finansår har 90 mill. kr., det bliver altså en stigning på 310 mill. kr. på denne ene post eller mere end en firdobling. Det forslag, som venstre, det radikale venstre og det konservative folkeparti stillede ved den lejlighed, gik ud på, at vi i det kommende finansår skulle stille 150 mill. kr. til rådighed til det pågældende formål — et formål, som ikke eksisterede tidligere, et formål, man ikke brugte nogen penge på tidligere; dér skulle man tage en rolig start, og vi ville tilbyde 150 mill. kr. i det kommende finansår til byggemodning til støtte for kommunerne. Det afviste man, man ville have 400 mill. kr. Når nu landet stander i våde og man skal gribe ind over for pristalsportionerne og man så spørger: hvor skal der spares? så kunne man altså lytte til de 3 partier og her spare 250 mill. kr.

Statsministeren sagde, at der måtte også være andre ting. Jeg kan spørge: hvorfor vil man, når man skal gribe ind i pristalsportionerne for at få råd til det, lade vejudgifterne stige ud over det niveau, de har i år? Kunne man dog ikke sige, at på det område må vi i det år, der kommer, prøve på at holde os inden for det budget, vi har haft i det år, der er gået? Det er dog ikke urimeligt. Det drejer sig her om 150 mill. kr. Og statsministeren skal nok få andre råd af os.

Så sagde statsministeren om devalueringen eller kronenedskæringen, at han fik ingen råd, men han erkendte dog samtidig, at han fik et råd; men det var, da regeringens beslutning var truffet, sagde han: Hvorfor indkaldte man os til møde kl. 23, hvis det ikke var for at få vort råd? Var det egentlig ikke uklogt af regeringen, at den så trådte sin beslutning om de 7,9 pct., inden den modtog vort råd? Vi sagde kl. 16 til regeringen — det var kl. 16 og ikke kl. 15, men det skal nu ikke skille os ad — vi sagde kl. 16 til regeringen: vi har indkaldt vo-